

напрѣдъ. Лотарингския принцъ не се възползвалъ отъ това и позволилъ на прусситѣ безпрѣпятственно да извършатъ това трудно и опасно построение. Слѣдъ това прусската конница отблъснала конницата на австрийското лѣво крило, а пѣхотата отъ прусското дѣсно крило послѣдвала задъ конницата си и завладѣла неприятелската батарея, расположена на височинитѣ. Австрийската армия, заловена отъ фланга и тила, била доведена въ растройство и взела да отстъпва. Конницата отъ прусското лѣво крило, възползвана отъ това, атакувала и довършила поражението на австрийцитѣ, които отстъпили къмъ Кенигсхофъ, съ загуба около 8.000 души и 22 топа. Пруската армия, като загубила до 3.000 души, като била твърдѣ слаба и като търпяла недостатъкъ, не прѣслѣдвала австрийската армия и, безъ да извлѣче по този начинъ никаква полза отъ одержаната отъ нея побѣда, отстъпила въ Силезия, гдѣто се и расположила на зимни квартири. Прѣзъ есента австрийския фелдмаршалъ графъ Естерхази нахлулъ въ горня Силезия, но прусситѣ подъ началството на нассауския графъ, като отнели найнапрѣдъ крѣпостъта Козель, принудили послѣ австрийцитѣ да отстъпятъ къмъ Тропау и взели въ плѣнъ 2-хилядни австрийски отрядъ на генерала Фландрини.

Въ този походъ, сжщо както и въ прѣдиущия, Фридрихъ водилъ войната доста погрѣшно и неискусно; раздробилъ армията си на отряди и до толкова я отслабилъ, че, като влѣзълъ въ Бохемия съ 65.000 души, въ сражението при Зооръ ималъ само 18.000. Въ Бохемия той дѣйствувалъ твърдѣ нерѣшително, като се грижилъ само за храниенето на войскитѣ и, въпрѣки безспорното прѣвъсходство на австрийцитѣ въ воде-

нието на малката война и на несполучливото ѣ водение отъ прусситѣ въ 1744 година, той пакъ прибѣгналъ къмъ нея. За това и послѣдствията били сжщитѣ. Но за туй пѣкъ тактическитѣ распорѣждания на Фридриха въ сражението при Хохенфридбергъ и особено при Зооръ се отличаватъ съ особено искусство. Сражението при Зооръ принадлежи къмъ числото на най блѣскавитѣ подвизи. Въ него прусската армия, внезапно атакувана отъ неприятеля въ време на похода, въ флангъ, съ сили по вече отъ двойно прѣвъсходящи, извършила промѣнение на фронта и съ усиленото си дѣсно крило атакувала края на лѣвото неприятелско крило въ косъ боенъ рѣдъ, на стѣпала отъ дѣсния флангъ, като отгѣлювала въ сжщото време лѣвото си крило, задържайки съ него останалата частъ отъ австрийската армия и извършвала всичко това въ най голѣмъ рѣдъ. По таквъ начинъ бойната линия на австрийцитѣ била постепенно отхвърляна и довеждана въ растройство.

Въ августъ сжщата година Фридрихъ II обявилъ война на саксонския курфюрстъ, като съюзникъ на Мария-Терезия, и събралъ на границитѣ на Саксония 18.000 войски подъ началството на ангалтъ-дессауския принцъ Леополдъ; обаче, като сключилъ сжщевременно (на 16 августъ) миренъ договоръ съ Англия въ Ханноверъ и като се надявалъ за скоро сключване на общъ миръ, не почвалъ още военнитѣ дѣйствиия. Но Мария-Терезия и Августъ III не се присѣдинили къмъ ханноверския договоръ и даже се готвили да съединятъ 10.000 австрийски войски, които се намирали на Рейнъ, съ 25.000 саксонски събрани около Лайпцигъ, а прѣзъ зимата да ги испратятъ прѣзъ долия Лузация къмъ Берлинъ, тогазъ когато армията на лотарингския